

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
In America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director **ALEXANDRU LUPEANU-MELIN**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Alt glas din popor

In fața greutăților și năcazurilor de astăzi nu trebuie să disperăm, că strămoșii și părinții noștri mai mult au suferit, și n'au perit — Cu credință în Dumnezeu au răzbit deasupra tuturor suferințelor.

De **Vasile Biriș, Gheja**

Trăim, într'adevăr, zile grele. S'au abătut asupra noastră criza și sărăcia. Au pus stăpânire pe noi, așa după cum se instăpânește boala în trupul unui om. Suferim fiecare, dela mic până la mare. Suferă plugarul, meseriașul, funcționarul, deopotrivă. Unul din cauza prețului scăzut al produselor agricole, celalt ca o urmare a scăderii prețurilor, iar al treilea nu mai scapă de reducerile de salarii. Atât tot nu ar fi nimic, dar se întâmplă — cam de regulă — să nu primească nici puțințica acea de leafă. Chiar și cu aceea și-ar mai face necazul. Are Românul o vorbă potrivită: El rău cu rău, dar e mai rău fără rău. Se potrivește de minune funcționarilor, căci cât de bine le-ar prinde și puținul ce le-a rămas, numai să fie la timp.

Deci, suferim cu toții și să știți că e mare lucru a ști suferi. Insușirea aceasta am moștenit-o dela moșii și strămoșii noștri, căci întreaga viața lor a fost o suferință și un chin. Dacă cercetăm viața lor dela început — de când a luat naștere poporul românesc — ne putem convinge foarte ușor despre acest adevăr.

Au suferit ei năvălirile barbarilor, dinaintea cărora au trebuit să se retragă în munți, de unde nu ieșiau numai după ce treceau puhoalele streine. Nu treceau unii și veniau alții. Românii din văile munților trăiau numai de pe o zi pe alta. Nu îndrăzniau să-și infiripeze și ei o gospodărie, căci nu știau când vine barbarul să-le prade avutul. În felul acesta mulți au părăsit plugăria, făcându-se păstori. Așa au trăit strămoșii noștri timp de aproape o mie de ani.

Au suferit, apoi, asupririle străinilor. Cei din Ardeal ale Ungurilor veniți din Asia, sălbatici și păgâni — iar ceilalți, din celelalte meleaguri, ale Turcilor, Rușilor și Austrieților. Sub stăpânirea acestor popoare, li-s'au luat strămoșilor noștri toate drepturile. Din moment ce erai Român, nu-ți mai dădea nimeni nici o cinste, nu mai erai socotit om liber ci un sclav. Românii nu aveau drepturi, dar aveau îndatorii. De acestea aveau, încă prea multe.

Țăranii români, din Ardeal, erau

iobagi, robi pe moșile ungarilor. Nu aveau nici dreptul să se mute de pe o moșie pe alta, să se îmbrace după voie, să poarte arme, și nici chiar să se căsătorească fără de voia stăpânului moșiei. Nu aveau dreptul de-a învăța carte și meșteșuguri. Ba, mai mult, nu aveau voie să vorbească românește. Li se vâria limba maghiară chiar și în biserică. Scopul Ungurilor era să facă pe Români să-și uite credința, limba legea, și obiceiurile. Pentru aceasta au adus coloniști Sași, Secui și Șvabi, așezându-i printre Români.

Românii cei de peste Carpați, au trebuit să îndure nelegiuirile stăpânirii turcești. Atât Moldova cât și Muntenia trebuiau să plătească pe fiecare an un tribut sau haraciu, să dea în dar cai și chiar copii pe cari Turcii îi creșteau în Constantinopol și făceau din ei armata cea vestită a Ienicerilor.

Dela un timp țăranii nu mai puteau plăti birurile ce li-se cereau. Atunci au început a-și vinde pământurile ciocoilor cari aveau bani să-i împrumute. Cu timpul au ajuns și mai rău, căci nu mai aveau nici bani să plătească și nici pământ ca să mai vânză. Numai munca le mai rămăsese bieților români. Numai aceasta și-o mai puteau vinde. Și și-au vândut-o și pe aceasta, ajungând astfel robii ciocoiului care-i cumpăraseră.

Sarcinile țăranilor deveniau din ce în ce mai grele. Li-se porunciau biruri peste biruri.

Fiecare domn nou venea cu un bir nou. Au ajuns până acolo încât Domnii greci au pus biruri pe urloaiile caselor — așa după cum făcuseră niște agenți ai fiscului din Bucovina, punând bir pe numărul ferestrelor.

Rușii și Austrieții de altă parte se purtau și ei foarte crud cu locuitorii din ținuturile supuse lor. Oărțile bisericesti au fost arse, iar preoții erau siliți să slujească în biserică, în limba rusească. Oe durere este mai mare ca aceea, când nu ți-se dă voie să te rogi în limba ta, și ești silit să înveți o limbă străină!

Oât a trebuit apoi să suferim până am ajuns la înfăptuirea visului național: unirea tuturor Românilor!

Strămoșii și părinții noștri au trecut prin multe și din toate au ieșit cu fruntea sus și cu credința în Dumnezeu care a ocrotit neamul nostru și care ne va ocroti și pe noi.

Tocmai această credință și speranță în Cel de sus le-a ajutat, căci ei nu începeau nici un lucru înainte de-a înălța rugăciuni ferbinți lui Dumnezeu, iar la urmă din nou se rugau și mulțumeau pentru isbândă.

Nici decum nu e mai rău acum, decât atunci, cu toată sărăcia și iarna aceasta grea. Nu trebuie numai decât să strigăm în gura mare că e rău și necaz. Trebuie să știm primi deopotrivă și răul și binele. Trebuie să avem speranță în Cel de sus, căci le va îndrepta El așa cum va crede că este bine. Trebuie să înlăturăm ura dintre noi, dușmăniile personale și cele de partid, ca să putem munci cu toții, în frica lui Dumnezeu, pentru a pune stavilă necazurilor. Cu toții știm, că unde-i unul nu-i putere, la nevoi și la durere.

Deci, pentru a putea înfrunta nevoile și necazurile, să avem credință în Dumnezeu și să muncim cu toții în voie bună și nădejde. Tot ceea ce facem, să facem cu Dumnezeu și pentru binele tuturor, căci atunci abunăseamă vom putea trece cu bine și peste aceste zile grele.

Trei preoți dintr'o familie. In ziua de Bunăvestire Exelența Sa episcopul Alexandru al Lugojului a hirotonit întru ipodiatoni și diaconi, iară Duminecă în 27 Martie întru preoți pe cinci teologi, între cari și pe păr. Vasile Cristea, fiul păr. Petru Cristea din Gheja de lângă Luduș, jud. Turda. Interesant e că păr. Vasile este al treilea preot în familia păr. Petru Cristea. Cel dintâiu este păr. Petru, vicerectorul Seminarului teologic, al doilea păr. Dr. Ioan, secretar mitropolitan și al treilea păr. Vasile, secretarul Școlii de arte și meserii din Blaj. Toți trei sunt cellbatari (preoți ne-insurați), având slujba la Blaj.

Nenorocire într'o zi de târg. Joi în ziua de 17 Martie s'a ținut târg de țară la Târgu-Mureș. In aceea zi din cauza îngheștelii s'a produs o nenorocire. Un autobuz a venit cu o viteză cam mare și, cum era îngheștala, un om n'a putut să se ferească repede cu căruța din calea lui. Conducătorul autobuzului a căutat să oprească autobuzul, dar nu l-a putut dintr'odată, așa că o roată dinainte a autobuzului a ajuns piciorul calului. Și imediat l-a rupt. Celor cari au fost în autobuz nu li-s'a întâmplat nimic și nici omului cu căruța.

Taina crucii

Citindu-se, Duminecăla 3 Aprilie, sfânta evanghelie dela Marcu 8, 34—38, și fiind și Dumineca sfintei cruci, cred că nu strică să ne amintim de sfânta cruce.

Pânăce nu a fost răstignit Mântuitorul nostru pe lemnul crucii, nimenea n'a cunoscut crucea altfel decât astăzi spânzurătoarea, adevărat un lemn de ocară, pe care-și sfârșiau viața făcătorii de rele, de cari societatea omenească voia să se scape. Abia de atunci poate fi vorba de taina crucii.

Crucea este sora noastră. Să nu creadă nimenea, că se poate scăpa de crucea vieții. Nu, nici într'un chip. Crucea trebuie s'o purtăm cu răbdare și cu paciință, fiindcă ea crește din pământ și astfel este soră cu noi, ca tot ceea ce din pământ își are obârșia.

Creștinii cei vechi spuneau, că crucea lui Hristos a fost făurită din lemnul vieții din paradis. Și iată cum: Seth ar fi primit dela arhanghelul Mihail o mlădiță din pomul vieții, care era în paradis, și a plantat-o la mormântul lui Adam, pe muntele Golgota. Că așa a rămas vorba din vechime, că Adam pe muntele Golgota ar fi fost înmormântat. Cu vremea s'a dezvoltat din aceea mlădiță un pom uriaș, care ar fi fost tăiat pe vremea regelui Solomon, și dintr'o parte de trunchiu s'ar fi făcut o punte peste râul Cedronului, care curge aproape de Ierusalim. Tot legenda spune, că peste această punte ar fi fugit David când a fost alungat de fiul său Absolon. La moartea Mântuitorului soldații au luat această

punte și au făcut din ea crucea pe care a purtat-o Mântuitorul. Astfel din pomul vieții de pe vremuri, care a fost în Paradis, s'a făcut cu adevărat »pomul vieții«, prin care ni-a dăruit Isus viața veșnică și fericită a sufletelor noastre.

Să ia acest lucru la cunoștință toți aceia, cari se lapadă de cruce, cari o desprețuesc, cari nu vreau s'o poarte, — să ia la cunoștință, că sfânta cruce este sora noastră mai bătrână, pe care zadarnic n'o recunoaștem, și-a câștigat doară drepturile sale de mult, cu mult înainte de a ne fi născut noi.

Crucea ne urcă la ceriuri. Din ceriuri, din pomul vieții, își are crucea obârșia, și tot în spre ceriuri tinde. Priviți-o numai, cum stă implantată în pământ, dovădind că de acolo a crescut; cum își întinde amândouă brațele către noi, chemându-ne într'una, iar cu capul privește și arată în sus, către ceriuri, spunându-ne parcă: nu vă temeți de mine, sunt cam amară, nu e vorba, dar numai prin mine puteți ajunge în adevărata voastră patrie care este ceriul.

Și de fapt așa este, numai acela poate urma pe Hristos, care se lapadă de sine, și-și ia crucea sa și merge după el, dupăcum ni-se spune și în evanghelia de astăzi. Zadarnic vă războiți deci împotriva sfintei cruci, numai prin ea puteți ajunge în raiu.

Crucea se hrănește din sângele Mântuitorului și din sângele nostru. Celce a înțeles, că numai prin cruce, prin suferirea cu răbdare a durerilor noastre sufletești și trupești putem ajunge la fântă și la izbândă, nu va rămânea prea deșgustat și încrucit, văzând cât este de înroșită cu sânge crucea. De sigur că crucea nu este plăcută, precum nu i-a fost plăcută nici Mântuitorului. Și el a suferit, și încă groaznic, atât sub povara ei cât și pironit pe ea. Sfântul sânge, care a curs din preacuratul său trup, a spălat ocara de pe lemnul crucii, l-a făcut lemn cinstit de toată lumea, dară nouă numai așa ne este de folos și de ajutor,

dacă și noi ne vărsăm pe ea sângele. Fără vărsare de sânge, adevărat fără durere, purtarea crucii nu se poate închipui.

Luăți deci ceva mai cu drag asupra voastră crucea și nu vă tânguiți prea mult sub povara ei. Luăți pildă dela Mântuitoru, care cu atâta îndelungă răbdare a purtat-o.

Crucea ne cheamă pe toți. Priviți-o numai, cum par'că vrea să-și încovoale brațele, ca să ne cuprindă. E asemenea unui tată bun sau unui frate, care ne așteaptă să ne îmbrățișeze și să ne sărute. Asemenea unei mame dulci, care-și cheamă copiii, ca să și-i îmbrățișeze. Asemenea unui Hristos care-și cheamă tucenicii să vie și să-l urmeze. Pentru ce nu-i ascultăm glasul de chemare? Pentru ce suntem atât de străini de ea?

Fiind deci crucea sora bună a noastră, care nu numai că nu ne vrea rău, ci ne conduce la ceriuri, și cu toate că e greu de purtat, se hrănește din sângele nostru cum și crucea Mântuitorului din sângele lui s'a hrănit, și fiindcă ne cheamă într'una pe toți, voind să ne ducă la mântuire, — să nu o privim numai drept o podoabă, bună de împodobit cu ea pereții și mesele caselor, ori bună și potrivită pe piept, ci s'o privim de ceea ce este și trebuie să fie, de un semn al mântuirii. Precum Domnul nostru Isus Hristos nu a voit să ne mântuiască, fără de a gusta mai întâi din amarăciunea ei, așa nici noi nu putem fi ai lui, fără de a lua și a o purta, căci »celce vrea să vină după mine, să se lapede de sine și să-și ia crucea sa și să vină după mine« (Marcu 8, 34), »pentru că cuvântul crucii celor pieritori (adevărat păgânilor) nebun este, iară nouă, celor ce ne mântuim, puterea lui Dumnezeu este« (1. Corinteni 1, 18).

Părintele Iuliu

O prăjitură uriașă. Pentru nunta fiului primarului din Londra, care se va serba în 9 Aprilie, se fac pregătiri de pe acum. Bucătarul încredințat cu pregătirea mâncărilor face și o prăjitură care va cântări 200 kilograme.

Foia „UNIRII POPORULUI”

Prea Curata Vergură Maria, Mama noastră

(După P. Kasmir Riedl S. I.)

I. P. C. V. Maria ne învață credința în Dumnezeu

»Iată mama ta« zise muribundul Isus către ucenicul său iubit, către sf. Ioan, și prin el către noi toți și dându-ne o astfel de mamă, ne-a dat totul. — Nu e deci de lipsă acum a dovedi, că tot ce am dobândit noi dela Dumnezeu am câștigat prin mijlocirea Fecioarei Maria; fiindcă Dumnezeu așa a orânduit, ca tot binele și ori-ce îndurare să se reverse asupra noastră prin Fecioara Maria și chiar și ziditorul Dumnezeu, ca izvor al tuturor îndurărilor, numai prin Fecioara Maria ne vine în ajutorul nostru.

Prima și cea mai de seamă îndurare și dar, baza tuturor îndurărilor și harurilor câștigate mai târziu, sfânta noastră credință creștină catolică, am dobândit-o tot prin mijlocirea P. C. V. Maria. Precum face mama cea bună care își învață copilul ei a-și face cruce, a se ruga lui Dumnezeu și a cunoaște toate adevărurile de credință; tot astfel își împlinește aceasta chemare de mamă P. C. V. Maria, fiindcă Ea este Maica noastră, prin Ea am fost chemați de Dumnezeu la credința aceasta sfântă, care

pe noi ne conduce în adevăr la fericirea cea veșnică.

Credința este lumina și darul acela mai pe sus de fire, prin care fiind luminați credem și fim de adevărat tot aceea, ce ne pune înaintea noastră Dumnezeu prin Biserica Lui cea sfântă, fie acele adevăruri scrise în Sf. Scriptură, sau necuprinse în Cartea sfântă. Aceasta credință ni s'a dat nouă, este un bun pe care nu-l putem prețui îndeajuns și Dumnezeu îl poate dăruia cui voeste. Credința nu este o știință naturală și omenească, ci supranaturală, și tocmai pentru aceea să nu ne mirăm dacă vedem adeseori oameni înzestrați cu atâtea daruri, și însușiri bune, cărora însă le lipsește credința. Credința este un dar mai pe sus de fire, care îl înalță pe om peste alți oameni, îl mângăie, când se cugetă la tot ce e muritor și trecător, îl luminează pe el, nu cu lumină pământească, ci cu o lumină cerească, lumină care îl înalță, îl ridică până la cer. Lumină e credința, care îl îndeamnă pe om, ca să-l caute pe Dumnezeu în lumina Lui neapropiată; credința e lumina aceea, eu ajutorul căruia putem cunoaște pe acest pământ tainele acelea, cari încunjură natura, sau pe om, ci pe însuși Dumnezeu, fiindcă cea mai înaltă din lume.

Credința este un dar, prin care noi recunoaștem de adevăruri tot ceea ce a spus Dumnezeu fie strămoșilor noștri din raiu, fie lui

Moise, sau prorocilor israeliteni, fie în slăvit pr Fiul Său cel sfânt, prin Domnul nostru Isus Hristos și prin Biserica-Mamă, întemeiată de Dănsul ca o împărăție pământească în lume aceasta. Nu ne este deci permis nouă a crede unele adevăruri de credință și asupra altora ne îndoi, a primi unele învățături ca adevărate și a respinge altele ca închipuite, ci avem datorie sfântă a cunoaște și a crede toate adevărurile de credință și dacă e de lipsă a cunoaște, să se vărsa chiar și sângele pentru aceste învățături creștine catolice.

În aparență și Luteranii și Proteștanții cunosc Sfânta Scriptură, dar pentru aceea se disting de ea afară din ea toate acele învățături, cari nu sunt în Scriptură; Catolicii însă, cred și acele învățături, pe cari ni-le-a descoperit Dumnezeu și s'au păstrat în decursul veacurilor prin curățenie.

Mântuitorul nostru Isus Hristos a zis către Apostolii Săi: »Drept aceea mergând în toate țările, făți toate neamurile, botezându-i pe ei în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Spirit« (Mateiu 28, 19) și Mântuitorul astfel ne-a zis lor »scrieți«, ci învățați toate popoarele prin sf. Evanghelist Marcu ne spune Isus: »geți în toată lumea, vestiți Evanghelia în fiecare faptură« (Marcu 16, 15). Așadară noi credem, că nu numai Sfânta Scriptură este izvorul principal al credinței noastre sfinte

Misiuni sfinte în Sânnicolaul-mare (17—20 Martie)

Pregătiți încă din bună vreme, de vrednicul paroh prot. on. Valer Muntean, românii uniți și chiar neuniți din acest orașel dela granița Banatului, așteptau cu vădit interes sfintele misiuni, anunțate pe săptămâna întâia din post. Toată lumea nu dorea decât să fie vreme bună pe când vin „popii dela Lugoj”. Dar vremea nu voia să fie bună de loc. Dimpotrivă pare-că n'am fi fost în pragul primăverii, ningea și ploua și iar ningea și ploua. Ba, mai venise și vântul într'ajutor. Iarna era în toiul ei. Peste tot numai noroiu și apă. Și totuș, biserica, de altecum destul de încăpătoare și uneori prea mare chiar, Joi seara, când sosiră misiunii dela Lugoj, era tixită de lume.

Au venit dela Lugoj, Păr. canonic Dr. Nicolae Brinzeu, președintele Reuniunii de misiuni din dieceza Lugojului și Păr. Cornel Zasloți, secretar episcopesc.

În Sânnicolaul-mare, ultimele misiuni s'au ținut acum 24 de ani de către Excelența Sa I. P. S. Dr. Valeriu Traian Frențiu, actualul arhiepiscop al Orășii, pe atunci preot în dieceza Lugojului. Aceasta cu prilejul sfințirii bisericii. Tot atunci și în biserica atunci sfințită, după cum spre plăcuta noastră surprindere aflăm, a primit taina preoției, cel ce a venit să ne vestească astăzi vestea cea bună în numele Domnului, Păr. canonic Brinzeu, unul din cei mai distinși și harnici preoți ai întregii Provinciî mitropolitane.

Trei zile a ținut această reculegere sufletescă, în care timp, deși ningea și ploua într'una, credincioșii au venit în număr frumos, să asiste la sfintele slujbe și să asculte cuvântul misiunilor.

Au ascultat cu atenție cuvântările car. Brinzeu, care, cu glasul său domol și vorba sfătoasă, învăța în numele Domnului, ce trebuie să credem și ce trebuie să facem, ca să fim fericiți aici pe pământ și mai ales în viața cealaltă.

Păr. Brinzeu, care înainte de a fi canonic a fost preot la sate și protopop în aceste părți, cunoaște sufletul „paorelui” din T-Torontal. De aceea și muștră blând pe acești țărani, „paori”, cu carte, harnici și pricepuți, cu case frumoase, cu saloane domnești și cu electrică în casă, dar, cari în viața creștină nu sunt cei dintâi.

Cu atenție a fost ascultat și Păr. C. Zasloți, care, deși preot tânăr, nu-i de loc ucenic în ale predicării cuvântului. Expunerea sa vie, însoțită de gesturi, cari pare-că grăiau și ele, a plăcut foarte mult.

S'au mai ținut la aceste sfinte misiuni pentru întâia dată, două slujbe noi: Binecuvântarea Euharistică și Calea Crucii, pentru care Părinții misionari au adus și icoane dela Lugoj. Îndeosebi considerațiile dela Calea Crucii, au mișcat sufletul multora.

În timpul sfintelor slujbe, stranele au fost conduse de cantorii F. Oprea și I. Farca, împreună cu alți tineri cântăreți, la cari s'au alăturat și cantorii neuniți, veniți și ei ca și încă alți mulți frați neuniți, să audă cuvântul adevăraților trimiși ai Domnului. Toți acești cântăreți în curând au învățat frumoasele cântări dela Binecuvântarea Euharistică.

A ostenit mult, alături de misionari, M. On. prot. on. Victor Deciu, paroh în Cenadul-Mare, care a ajutat la mărturisiri și a făcut mai de multe ori drumul până în parohia sa și înapoi spre a fi și aici la mărturisiri și spre a nu lipsi nici pe credincioșii săi de slujbele îndatinat în post.

Numărul celor cari s'au mărturisit și cuminecat — în frunte cu curatorii și cantorii, dând astfel și pildă bună, pildă care credem și nădăjdum, că o vor da cât de des — a trecut binișor peste o sută. În sine, numărul nu e mare, dar pentru Banat, e îndestulitor. Acesta e rodul cel mai de seamă al acestor misiuni, cari, deși afară e iarnă încă, în multe s'aflete a adus primăvara.

Mărire Ție Celui ce ne-ai arătat nouă lumina!
Un credincios

Agrul la Măgureni

Comitetul „Agru”-lui din parohia Măgureni, în ziua de 21 Februarie a. c., a ținut ședința solemnă, cu un reușit moral foarte frumos, pentru jubileul de 10 ani a Papei Pius XI cu următorul program:

1. Liturghia solemnă cu răspunzoriile „Agru”-lui și cântarea Doxologiei celei mari de membrii „Agru”-lui;

2. Cuvânt de solidarizare în acțiunea catolică, rostit de președintele Al. Roman inv. în ședința solemnă ținută în sala școlii primare;

3. Intensiunea primatului Sfântului Petru și istoricul Pontificatului dela Roma, meritele actualului Papă față de neamul românesc — de preotul I. Medan;

4. „Odi” către M. S. Regele Carol II., poezie declamată de membrul Ioan Zehan;

5. „Gândește”... poezie din Almanahul Presa Bună declamată de Dumitru Medan;

6. „La țară” poezie de Zacheu — declamată de membrul Augustin Medan și

7. Apel pentru înscrierea alor noi membri, — în urma cărui intr'această comună de 83 fumuri s'a întregit lista cu 43 membri.

Au luat patre aproape toți credincioșii și toți elevii școlii — fără deosebire de sex — și cu aceasta ocaziune s'a luat pentru programul ședințelor viitoare formarea de cor bisericesc pe 2 voci și întensiunea societății de „Temperanță”. Început mic cu nădejdi promițătoare. Dumnezeu cu noi și vom merge înaintea!

Cum s'a prins postul mare în comuna Vorumloc

La prinderea postului de Paști din 13 Martie a. c. Reuniunea femeilor din Vorumloc a aranjat o petrecere în școala confesională, care este lângă biserica ortodoxă. Președinta Reuniunii este Doamna preoteasă Valeria Morariu, ortodoxă. Petrecerea s'a început la ora 9 seara și a continuat până în ziua următoare târziu, fiind oamenii foarte veseli c'au intrat în postul Paștilor. Dl Părinte Ieromim Morariu

și tradițiunea rămasă și păstrată din gură în gură, adevărat învățătura aceea, care derivând dela știința Apostoli s'a păstrat prin grai viu.

Darul acesta al învățăturilor noastre sfinte l-am dobândit prin Fecioara Maria, fiindcă ea ne-a dat nouă pe Isus Hristos, care ne-a adus nouă din cer acest dar sfânt, pentruca tot ceea ce crede, să nu piară, ci să dobândească viața veșnică.

Așadară, dacă noi ne numărăm printre credincioșii Domnului nostru Isus Hristos, dacă ne-am născut din părinți catolici, dacă ne-am făcut părtași ai sfântului Botez, toate acestea le-am dobândit prin P. C. F. Maria. Toate acestea Ea ni le-a cerut și Ea ni le-a dobândit dela Dumnezeu pe seama noastră și pentru noi aceasta credință sfântă nu formează un dar de mic preț, fiindcă fiecare membru al Bisericii și deci și al religiunii noastre e plin de bucurie cum vom vedea-o aceasta mai târziu.

Pentru a dovedi, că prin Vergura Maria am dobândit noi darul credinței sfinte, că Ea este făclia care împrăștie lumina și strălucirea, voi povesti aici cazul întâmplat în anul 1842 în orașul Roma, Capitala lumii noastre catolice.

Pe vremea aceea trăia un bărbat cu numele Ratisbon, care după naștere era Evreu, dar la drept vorbind, nu avea nici o credință și nu aparținea nici unei religiuni. Ceeace era

sfânt pentru noi, pentru el era de desprețuit, de răs, fiindcă, dupăcum spunea lumea de pe atunci, el era un om foarte bogat și luminat, în societate era vesel și vrednic de iubire chiar și din partea poporului catolic, pentru însușirile lui sufletești înăscute, fiindcă era foarte deștept și îi plăcea să facă glume sănătoase. Odată și-a pus în gând, că va cutreera toate orașele mai mari ale Europei și astfel a ajuns și în Roma, unde precum a auzit și a citit, aici se pot vedea amintirile unor veacuri de înflorire și aici se pot privi atâtea bucurii și lucruri de artă, cari amintesc neamurilor viitoare despre trecutul glorios al poporului roman. Îndată ce a ajuns în Roma s'a cunoscut cu o rudenie de-a lui, care era catolică... Familia acestuia n'a știut că el e Evreu, fiindcă fața lui nu o trăda dceasta împrejurare; mai târziu însă chiar și el a spus, că e de legea mozaică. Ne putem închipui, ce mare a fost mirarea lor, sau mai bine zis înfrustarea lor, când au aflat, că acest om aparținea secției aceleia, care este cea mai înverșunată dușmană a religiei catolice. Stăpâna casei fiind un suflet de creștin adevărat, un suflet blăjin, și-a propus cu toată tăria că orice s'ar întâmpla, dar ea va aduce acest suflet la credința în Dumnezeu și pentru a-și ajunge acest scop, cu toată smerenia și rugăciuni fierbinți, s'a întors către P. C. V. Maria, cerând ajutorul Ei, pentruca să-i poată dobândi dela Dumne-

zeu harul credinței sfinte. În ziua următoare când s'a întors acasă Ratisbon, femeia aceasta evlavioasă i-a dat o iconiță, care reprezintă pe Vergura Maria cu brațele deschise, împrăștiind îndurare și razele strălucirii, după aceea l'a întrebat pe el, dacă ar fi aplicat să o poarte cu el aceasta iconiță, ceeace Ratisbon a primit cu multă cucerie prefăcută.

Nevoind să o supere, Ratisbon a primit acest medalion și l-a atârnat pe piept, sub vestă, și l-a purtat cu sine întotdeauna, dar a declarat înainte, că o face aceasta nu din motive religioase, sau din convingere, ci fiindcă se ține a fi un om cinstit, voește să se țină de promisiunea făcută. Cu altă ocazie stăpâna casei i-a dat lui o rugăciune a sfântului Bernad, rugăciune scrisă cu mâna ei și care începe astfel: »Adu-ți aminte, o, mult mult milostivă Maică, P. C. V. Maria» și l-a rugat să o reciteze în fiecare zi.

Mai târziu n'a voit, a căutat tot felul de motive; femeia însă l-a rugat într'una, așa că în cele din urmă a primit aceasta rugăciune și a promis, că o va citi zilnic și s'a ținut de aceasta promisiune. În vremea aceasta, privind toate operele însemnate din Roma și toate podobele ei, s'a simțit foarte nepăsător față de orice, nimic nu l-a mișcat pe el, nici liturghia solemnă săvârșită cu atâta pompă, nici mormintele sfinților Martiri din catacombele (peste-

ne mai putând sta la petrecere, după orele 12 a mers acasă. Au rămas o parte din citorii bisericii și o parte din Reuniune, petrecându-și până la orele 7 dimineața. Cantorul mai bătrân Ioan Mohan n'a putut trage clopotul pentru ca să-și cetească ciasurile, de oarece școala era lângă biserică și petrecerea era în toiul ei.

La 7 ore a plecat muzica din școală cu citorii bisericii ortodoxe și o parte din membrii Reuniunii, mergând veseli chinad, cu sticlele în mâni, până la domnul părinte la fereastră, făcându-i serenadă. După aceea, în frunte cu dl părinte, au plecat pe strada săsească, până la capul satului, că acolo șede dl episcop I., petrecându-și un timp, după aceea la cantorul II., de acolo la dl director al școlii de stat, care n'a luat parte la serbarea lor, ci s'a mirat văzându-i, că în ziua întâi de postul Paștilor au intrat fără veste în casă. Inapoiindu-se de pe la serenadă, au venit cu muzica la domnul părinte și au cântat până la ora 10 înainte de masă.

Un locuitor al comunei

Conferințele „Astrel” la Blaj. În sărbătoarea „Bunei Vestiri” au avut loc hirotoniri, pentru care a venit în localitate P. S. S. Dr. Alexandru Nicolescu episcopul Lugojului. Cu aceasta ocazie P. S. S. Alexandru a ținut să spună Blăjenilor câteva cuvinte de adâncă înțelepciune, vorbind despre „Demnitatea (vrednicia) de tată și îndatoririle ei în lumina învățăturii relevate (descoperită de Dumnezeu).” Vorbitorul a arătat cât de mare lucru este să fii tată și câtă răspundere are un tată în fața lui Dumnezeu, pentru toate slăbiciunile sufletești, cari mai ales azi se înculbează în multe familii.

— Duminecă în 27 Martie a conferențiat în cadrele despărțământului „Astrel” Dnul Dr. Coriolan Suciu, profesor la liceul de băieți, despre „Perspectivele (desvoltarea în viitor) României Mari văzute de un străin”. D-Sa a arătat cum francezul Loucien Romier, făcând o călătorie prin România, vorbește într-o carte despre multe probleme (lucruri) interesante pentru viitorul țării noastre.

Din ale țării și din ale lumii valuri

Ce se lucrează în parlament — Legea conversiunii s'a votat de Cameră — Ce zice parlamentul țării despre barbariile dela Nistru — Apele Nistrului se înroșesc de sânge omenesc — Ce se mai vorbește despre uniunea țărilor duniș-rene — Cum stau lucrurile în Răsărit.

În sfârșit după multă așteptare, pare că miroasă a primăvară. Razele soarelui încep să miște vietățile lumii cu căldura lor. Se vede însă că iarna aceasta lungă a fost înțeleasă cu sărăcia, mai ales pe la noi, iarna e foarte arțăgoasă față de dulcea primăvară, care cu drept cuvânt își cere locul liber. Această luptă o simțim cu toții și ne-o mărturisesc mai ales bieții costârci, cari, simțind timpul sosit, au plecat din țările calde, cu gândul la luncile noastre băltoase. Aici însă mai mare jalea, căci îi pișcă frigul și n'au nici ce mânca, fiindcă la noi vietățile bălților n'au apărut în viață. Și aerul ne tratează deci altfel decât în alți ani. Oam acelaș lucru îl arată de altfel și lucrurile omenesti și mai ales frământările politice dintre conducătorii popoarelor.

Parlamentul nostru a dat, în această săptămână, un lucru gata: a votat legea conversiunii. E drept, că legea a fost votată numai de deputați. În senat va trece în zilele acestea. Votarea s'a făcut pe față, deputații fiind strigați după apel. Din 265 de inși, câți se aflau în cameră, 248 deputați au votat pentru lege și numai 17 inși au

votat contra ei. După votarea legii dl N. Jorga prim-ministrul țării a luat cuvântul arătând, că meritul acestei legi este al dlui Argetoianu și a zis: „Îi mulțumesc în numele tuturor colegilor mei pentru opera (lucrarea) înfăptuită ca și pentru cinstea pe care a făcut-o guvernului”. Dl Argetoianu, cerând cuvântul, a mulțumit deputaților, cari au stat în ajutorul legii, spunând, că foarte mult a muncit la lege și dl N. Jorga. În afară de această lege parlamentul țării s'a ocupat cu legea cadrelor militare, prin care se urmărește o mai bună organizare a gradaților militari și a ofițerilor.

Barbariile dela Nistru

Intru cât Rușii își fac tot mai mult de cap cu omorurile dela Nistru, ele au ajuns să fie discutate și în parlamentul țării. Dl N. Jorga, ca președinte al consiliului de miniștri, a ținut o cuvântare lungă asupra acestei chestiuni. Dsa a început să vorbească despre România de dincolo de Nistru, din cele mai vechi timpuri. A arătat anume, că o parte din acești Români sunt acolo din cele mai vechi timpuri, iar alții au fost duși cu sila de armatele rusești. Rușii n'au nici un drept să-i chiniască

rile, galeriile subpământene ale) Romei, nici chipurile sfinte pictate cu atâta măiestrie, nici corurile sublime din uriașa Biserică „San Pietro”, nici orga și muzica duioasă, ce răsună în Biserică; dimpotrivă sufletul lui a devenit mai tare în necredință și a trezit în el tot felul de disprețuri și batjocuri. Nu peste mult timp a murit un prieten bun al rudeniilor lui catolice. Soția celui mort l-a rugat pe Ratisbon, ca să-și stee în ajutor până va înmormânta pe bărbatul ei. S'a dus deci cu Ratisben la biserica aceea, unde se va săvârși prohodul și se va celebra o sfântă liturghie pentru odihna sufletului celui repausat. Ea intrat în sacristie să vorbească cu preotul, iar pe Ratisbon la rugat să o aștepte aici în biserică. Până s'a reîntors femeia aceasta, Ratisbon a privit icoanele și altarele din biserică, le-a privit cu o compătimire sumeasă, iar după aceea a intrat și în capelă, unde era așezată o icoană făcătoare de minuni, care semăna întru toate cu icoana aceea mică, pe care o purta el. Femeia s'a reîntors în biserică și aici căutându-l, la regăsit în capela Fecioarei Maria și s'a mirat mult și n'a voit să creadă ochilor, văzându-l pe Ratisbon în genunchiat în fața icoanei Prea-Curatei. Ochii îi erau scâlțați în lacrimi și rușinându-se parcă, și-i acoperise cu palmele lui. Femeia îi puse mâna pe umăr, dar el sta în nemișcare, ca și o statuie... și plângea... Pentru ce plângea oare? Fiindcă durerea i-a suprins inima, pentrucă a trăit a-

tâția ani ca un necredincios și n'a cunoscut până acum pe aceasta Maică sfântă și scumpă, care este P. C. V. Maria.

Trezindu-se ca dintr'un vis frumos, eșind din biserică, a început să-i spună plin de bucurie însoțitoarei lui: „Eu am văzut-o, am văzut-o cu ochii mei! O! ce bună e Maica noastră.” După aceea a povestit întreagă întâmplarea aceea și anume, că atunci când privea chipul P. C. V. Maria, a fost copleșit de o lumină mare și el, în mijlocul acestei lumini cerești, a văzut pe fecioara Maria, care-l privea cu atâta blândețe.

„În Clipa aceea — continuă el — am căzut în genunchi, am promis totul, cred în Dumnezeu, din clipa aceea sunt al vostru, eu sunt un creștin catolic și dorind doresc să primesc sf. Botez.”

Cazul acesta interesant a fost comunicat îndată sfântului Părinte, Papei Gregorie al XVI-lea, și acesta l-a încredințat pe Ratisbon unui părinte iezuit, care să-l învețe toate adevărurile de credință. Când a fost instruit îndeajuns în învățăturile religiunii noastre și a învățat toate adevărurile de credință ale religiunii noastre catolice, a fost botezat și astfel a devenit catolic, după aceea a învățat teologia, a fost hirotonit de preot, iar mai târziu a înființat în Ierusalim un așezământ mare, numit „Frâcula Sionului”, care are un scop mare, și anume, să crească și să le deie o educație creștinească fetelor,

cari se întorc dela legea jidovească la religia creștină catolică și chiar el a fost primul director al acestui așezământ creștin.

Toate acestea s'au întâmplat întru toate așa cum sunt descrise aici, fiindcă însuși Ratisbon le-a povestit acestea astfel cu multă deioșie colegilor lui, cu cari împreună a învățat teologia în Franța.

Din acest caz puteți crede, că cel mai prețios dar ceresc, credința sfântă, o primim pe P. C. V. Maria și cu drept cuvânt putem spune că dacă nu s'ar fi milostivit ea spre noi, poart noi și azi eram păgâni.

Tocmai pentru aceea, dacă vre-unul, altul dintre noi, printr'o viață păcătoasă, prin cetirea cărților imorale, sau în urma exemplor rele venite dela nește tovarăși răi, ar lua luna pe căi greșite și și-ar pierde acest al credinței sfinte, să se întoarcă numai spre Maica îndurărilor, spre P. C. V. Maria și iarăși îi va recâștiga pe seama lui acest pierdut. Voi femei și surori creștine, rugați pe P. C. V. Maria pentru soții și frații voștri pentruca să-și dobândească credința în Dumnezeu. Iar Tu, Maica îndurărilor, care te grăbești spre a ajuta pe unul fiecare dintre cei cari cer sprijinul tău, roagă pe Fiul Tău, ca să deie darul credinței sfinte, pentru-ca noi să putem deveni fiii cei buni și adevărați ai bisericii noastre catolice.

Preot Valeriu Crișan

pe acești oameni. S'ar cuveni ca guvernul nostru să atragă luarea aminte a guvernului bolșevic asupra fărâdelegilor cari se întâmplă la Nistru, dar aceasta nu se poate, căci între noi și Ruși nu este nici o relație diplomatică. Tot ceea ce se poate face este ca guvernul român să facă un memoriu la Liga Națiunilor, și să arate lumii întregi, ce fac bolșevicii. Dl. *G. Brătianu*, cerând cuvântul, a spus, că în acel memoriu să se spună și aceea, că Basarabia este a noastră pentru totdeauna. Toți deputații au fost pentru cele spuse.

Apele Nistrului se înroșesc de sânge omenesc

Intr'adevăr, ceea ce se întâmplă la Nistru este cu totul înfiorător. Zi de zi oamenii de dincolo încearcă trecerea în fugă a Nistrului. Grănicierii sovietici îi împușcă fără milă. Gazetarii cari au mers anume în acele părți spun grozăvenii. Familii întregi pleacă de dincolo, iar dincoace ajunge, mama, tata, cu numai câte un copil. Și aceia încă sunt răniți. Astfel a ajuns în Tighina o fată cu mâna ruptă de o granată. Untată împușcat rău, s'a târât totuș până la țarm aducând cu sine și pe copilașul lui, văduvit de sânul dulce al mamei, care, lovită de un glonț bolșevic, a rămas pe ghița râului.

Printre cei cari se refugiază sunt și câte un soldat. Intrebat de un gazetar francez venit și el anume să vadă grozăveniile, soldatul a răspuns, că el a trecut de acolo, pentru că șefii sovietici i-au luat familiei sale toate averile. El n'a vrut să mai servească unei țări în care nimic nu mai e sigur. Ba încă într'o noapte grănicierii au văzut pe ghiță în apropiere de malul nostru un copil mic. Indată au crezut, că e vorba de un copil, al cărui părinți sunt împușcați, și l-au luat la ei. Copilul a venit însă, iubiți cetitori din Rusia, să ducă o bucată de pâine din România, mamei sale, să aivă ce să mănânce, căci acasă n'are nimic, deși a lucrat toată vara. Trec bieții oameni, cum spune vorba, pe tăișul săbiei și ciungi, ori ologi, dar odată ajunși dincoace varsă lacrimi de bucurie. Așa e cazul cu trei sute de inși cari, când au văzut mâncarea și pânea românească au lăcrimat de bucurie, pentru că au scăpat din iad și de durere, aducându-și aminte de zilele când și ei puteau avea o astfel de pâine. Cei cari cad împușcați sunt atât de mulți, încât după cum se spune, pe alocurea, trupurile omenesci fac o adevărată cărare dela un mal la altul al Nistrului.

Oa să puște pe mai mulți, grănicierii dau cu mitralierele după ei. Ba câte odată zice că pușcă așa de amarnic încât și grănicierii noștri trebuie să se ascundă, ca să nu fie loviți de gloanțe. Baremi dacă sângele celor omorâți ar răsbuna mișelia bolșevică. De altfel destulă răsbunare e și aceea, că toată lumea poate vedea acum mai bine ce înseamnă raiul bolșevic.

Ce se mai vorbește despre unirea țărilor dunărene.

În jurul chestiunii unirii statelor dunărene se pregătesc mari discuțiuni. Anglia a și chemat la conferință pe Franța, Italia și Germania. Puterile acestea mari vor hotări mai întâiu în

general să se facă, ori să nu se facă ortăcirea aceea de state. În timp însă ce puterile mari vorbesc numai așa cu înconjur despre acest lucru, Austria spune verde că ea una nu va intra în nici o ortăcire cu alte state. În acelaș timp dl. *C. Argetoianu*, ministrul nostru de finanțe a spus că nu crede în posibilitatea acestei uniuni și că nu se poate scăpa lumea de sărăcie decât printr'o mai bună înțelegere în ce privește vânzarea și cumpărarea diferitelor mărfuri.

Polonia pe de altă parte stă ca omul neîntrebat, ascultă numai și dă din umeri. După părerea ei blocul dunărean ar fi bun, numai că nu se va putea face. Italia și Germania sunt cam în contra Franței și de aceea s'a făcut conferința dela Londra pentru o bună înțelegere. Din gazetele mari ale lumii se vede și mai bine acum, că Franța de aceea ține așa mult la uniunea dunăreană, pentru că să-și poată scoate datoriile ce le are în aceste țări. Ceva lucru mare de bună seamă nu va eși.

Țara noastră se află la o mare răspântie, căci din uniunea aceea nu se prea vede mare fericire. Pe de altă parte nemții își spun din nou dorința aplicării convenției comerciale. Dela București se spune că guvernul nostru, punându-se în înțelegere cu guvernul polonez, se străduiește mult pentru un răspuns cât se poate mai potrivit, mai ales că planul dlui *Tardieu* nu prea are noroc.

Cum stau lucrurile'n Răsărit

În Răsăritul îndepărtat încruntarea este aceeaș din săptămâna trecută. Se spune că la Shanghai se vor începe consfăturile pentru pace. Din semnele vremii se cetesc însă puține prorocii pentru pace. Întâi și mai întâi China, care e mare și fără rost, de aceea și săracă lipită, cere Japoniei drept despăgubiri de război suma de două miliarde dolari

în aur. În bani de-ai noștri ar eși cam la vre-o două sute miliarde lei. De bună seamă Japonezii nu vor primi să plătească această sumă. Ba încă se spune că ei ar avea de gând să nu mai meargă de loc din China. Se poate însă întâmpla ca în loc să se împace cei doi bătași să mai între și un al treilea și anume: Rusia bolșevică. Rușii sunt foarte îngrijați de armatele japoneze cari tot înaintează spre granița Coreeană. Se spune chiar că mai multe regimente de soldați sunt duse în spre granița din răsărit, iar la Nistru, fiindu-i frică de noi, de români își fac mari întărituri. Va să zică apele sunt mereu tulburi. Nu se poate ști timpul liniștirii lor, nici baremi dacă mergem spre liniștire ori tot spre mai mare tulburare.

Invățământul religios

Conducătorii noștri au învățat din pășaniile altor țări și acuma îl introduc în școlile primare

Parlamentul nostru a hotărât să reinvieze viața religioasă din țară, introducând învățământul religios obligator în școli. S'au convins și conducătorii noștri că trainicia unui neam e strâns legată de curățenia moravurilor, iar aceasta este cu neputință fără religie. Azi trăim vremuri grele și triste, vremuri de cruzime, când poruncile dumnezeiești și bisericăști sunt călcate în picioare, când sfaturile evanghelice sunt nesocotite. Toți fug după plăceri trupesti; parecă nimeni nu se cugetă la cei necăjiți. După cum spune dl. prim-ministru Nicolae Iorga: „Injuria vine pe buzele oricui. Cine poate lovi, lovește; cine poate ofența, ofențează“. S'a convins și parlamentul nostru că treburile merg foarte prost dacă alungi pe Dumnezeu din familie, din școală, din judecătorii, spitale și cazarme, — și că singura scăpare, din rădăcina care sfășie omenimea de azi, e întoarcerea la Dumnezeu și Biserica sa.

Când vrei să refaci viața morală a unui

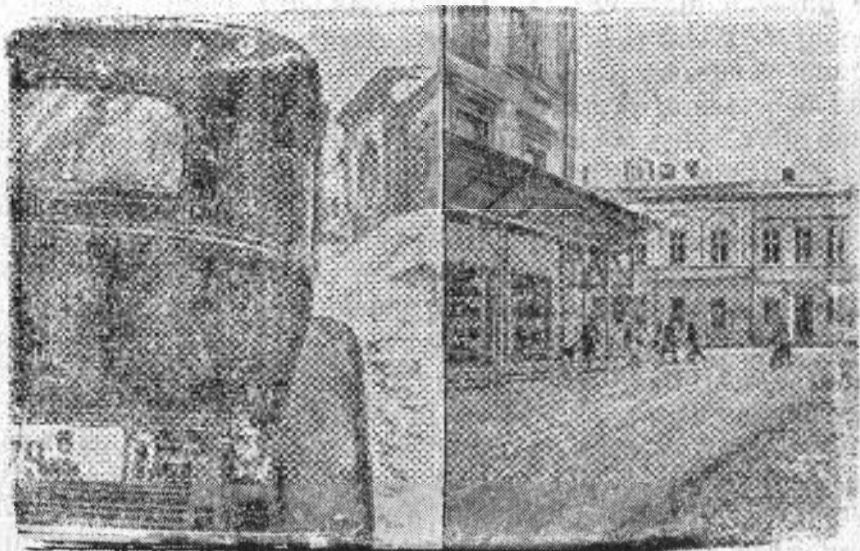
La biserică

O biserică mică și săracuță, la margine de sat, pe un deal, în apropiere cu tot pe atât de sărăcăcioasa casă parohială, arată acest chip al nostru. Pe cale vedem perechi îmbrăcate domnește, ținând spre biserică. Este o biserică dintr'un sat din apropierea munților, în Germania, unde lumea umblă mult la biserică. De altfel și Sașii noștri din Ardeal își împlinesc această datorință, cu scumpătate, mai ales tinerimea, care a format și societăți, cari îi constrâng să meargă la biserică. La noi în unele părți, mai ales în Banat, lumea nu prea umblă la biserică, măcarcă atât Șvabii cât și Sârbii, cu cari stau împreună, sunt oameni bisericosi.

Un mare proces la Moscova

În ziua de 5 Martie un bolșevic cu numele Iuda Stern din Moscova, capitala de astăzi a Rusiei bolșevice, a tras cu un revolver mai multe focuri asupra automobilului, în care se afla un sfetnic al ministrului Germaniei la Moscova. Ticălosul de Iuda, că precum vedeți așa-l cheamă pe atentator, a voit să-l omoare pe însuși ministrul Germaniei, dar l-a potrivit pe sfetnicul. Chipul nostru arată de o parte automobilul găurit de gloanțe, iar de alta strada, în care se află ambasada (că așa i-se zice la oficiul unui ministru străin) germană.

popor, atunci nu începi cu cei bătrâni și mergi direct la copil și-i formezi mintea, voința, — sufletul. Dacă sufletul copilului nu se va adăpa la izvorul adevărului, atunci se va adăpa, în chip fatal, din cel al minciunii; dacă voința sa nu se va înrădăcina în virtuți, se va înfige în fapte rele. Sufletul copilului este cu mult mai ușor de format, căci e mai plâpând, mai moale. Școala are deci o mare înrădăcinare asupra lui. Adevărata creștere va da-o școala cu Dumnezeu, școala creștină, care are misiunea de a forma creștini buni și cetățeni de omenie. Țările din Apus, peste cari au trecut atâtea lovituri revoluționare, ne imbie o mulțime de exemple. Germania lui Bismarck a alungat pe Dumnezeu din școli — țara a început să meargă rău, căci odată cu religia din școli, a fost alungată mila, dreptatea, cinstea, ordinea și pacea din sufletul oamenilor și a societății. Guvernele au fost silite să aducă din nou religia în școli. Franța a început prin 1905 să închidă școlile creștine. Dar oridecâteori închidea o astfel de școală, deschidea două pușcării (închisori). Guvernul de azi al Spaniei a alungat calugării din țară și a închis școlile creștine. Sângele curge până; nimeni nu e sigur pe ce are. Tot așa e și în Rusia. Da! Căci dacă alungi pe Dumnezeu, intronezi pe satana.

Creșterea religioasă nu poate însă să fie făcută numai în școală și la un anumit timp; ea trebuie să se facă acasă în familie și mai ales la biserică. Copilul trebuie obișnuit din bună vreme cu datorințele creștinești: să meargă regulat la sf. Liturghie în Dumineci și sărbători; la biserică să nu stea gură-cască ci să asculte cu evlavie rugăciunile și predicile; să ia parte cu suflet la jertfa sf. Liturghii; să primească cât mai des și cu cât mai multă vrednicie sfintele sacramente. Cu un cuvânt: să se introducă în sufletul lui plâpând Dumnezeu și acolo să stea totdeauna, căci unde e Dumnezeu, acolo e ordine, cinste, pace și fericire. Societatea de azi este zdrobită de uneltirile satanice ale francmazoneriei. Necredința bate pe la toate ușile, — mai ales la orașe. Lumea nu vrea să mai creadă în Dumnezeu și să se supună Bisericii. Și această lipsă de credință, acest păgânism grosolan strică moravurile. Priviți în jurul nostru! Iubirea de argint cucerește din ce în ce tot mai multe inimi. Gelozia sfășie familiile. Scandalurile se înmulțesc! Politica neghioabă desparte tată de fiu și frate de frate. Beția și lenea merg braț la braț. Uciderile și furturile se înmulțesc! Timereșca strică și neascultătoarele! Porunciile Dumnezeiești călcate în picioare! Sfintele sacramente profanate! Ei, și cine ar putea înșira pe această hârtie, toate

relele cari sfășie societatea de azi?! Trăim vremuri foarte grele și triste. Se pare că ne amenință cea mai înfiorătoare revoluție socială.

Dar ce-i de făcut în fața acestui rău de nedescris? Unde să căutăm mântuirea? În tunuri, în aeroplane, în gaze? La Geneva? Nu! În fața acestei răscoale satanice, gazele, tunurile, legile și discursurile dela Geneva nu plătesc nimic. Unica mântuire e la bunul Dumnezeu. Numai el singur poate să ne asigure ordinea, pacea, dreptatea și iubirea! Să învățăm a-l iubi și să-l întronăm în sufletele noastre, pentru a-l întrona mai apoi în sufletul neamului nostru, căci singurul mijloc de a-ne mântui pe noi, și de a-ne mântui patria, este această întronare.

I. V. Frunzeni.

Pilde vrednice de urmat

Tot din Statele Unite ale Americii de Nord ne vin și știrile următoare:

Episcopul catolic Boyle din Pittsburgh, despre care mai vorbim și în altă parte a gazetei noastre, a rugat pe credincioșii săi, să-i împlinescă o cerere, și anume: după criza cea mare de astăzi își are obârșia cu siguranță numai în lăcomia după averi, bărbații catolici din dieceza sa să arete, că ei sunt oamenii rugăciunii și ai dragostei, prin adorarea sfântului trup și sânge al lui Isus. În Duminica următoare la 400 de altare din dieceza sa s'au rugat mii de bărbați catolici, ca bunul Dumnezeu să-i ferească duhul lăcomiei.

Noi n'avem aproape nici o școală confesională, afară de cele din Blaj și Beiuș. În America 2 milioane 662 de mii elevi frecventează școlile confesionale catolice, atât cele populare, cât și cele medii (licee, școli normale și comerciale) cât și cele înalte (universități). Susținerea acestor școli îi costă pe catolicii din America 290 milioane dolari pe an. Mi-ar plăcea să știu, cât cheltuiește poporul român unit din România Mare pentru școlile confesionale?!

Afară de aceea poporul catolic din Statele Unite Nordamericane a mai plătit 2 miliarde și jumătate dolari bir bisericesc, numai anul trecut. Auzi-ați, fraților români uniți? Voi cât ați jertfit pentru bisericile voastre anul trecut?

Ingropat de viu. În ziua de 15 Martie Poanc Vasile, piugar de 28 ani din comuna Cornia jud. Satu-Mare, a săpat o groapă adâncă, de unde a scos polochim de îngrășat pământul, și s'a surupat malul pe el, omorându-l. A rămas după el soția în stare binecuvântată și 3 copii mici.

A trăit 120 ani. În orașul Craiova, în strada Jiului, a încetat din viață o femeie cu numele Vasilica Andrei Maria. Ea avea 120 de ani. Și cu toate acestea ea lucra și-și câștiga pâinea de toate zilele.

Biserici pe automobile. În Anglia a introdus, înainte cu 25 ani păr. Herbert Vaughan bisericile pe automobile, cari s'au dovedit a fi cât se poate de practice. Aceste automobile-biserici pleacă în fiecare Duminică și sărbătoare la țară și preoții slujesc în ele sfânta liturghie, predică și cuminecă pe credincioși. Astfel de automobile-biserici sunt astăzi în diecezele catolice ale Angliei între 300 și 400.

Jos cu crucea din școli! Aceasta este cea mai nouă tozină a necredincioșilor conducători ai statului spaniol. Și de fapt, — cu toate că cu mare greu, căci s'au opus aproape toți locuitorii — au isbutit să scoată crucele din școli. Prin fapta aceasta acei conducători au dovedit din nou că republica spaniolă nu este, dupăcum s'a făgăduit neutrală, adică nepărtinitoare e față de religii ci petrivnică religiei, potrivit credinței și mai ales religiei catolice. Profesorul spaniol Unamuno numește această ordonanță dușmănoasă poporul, istoriei și creșterii sfinților cetățeni ai patriei.

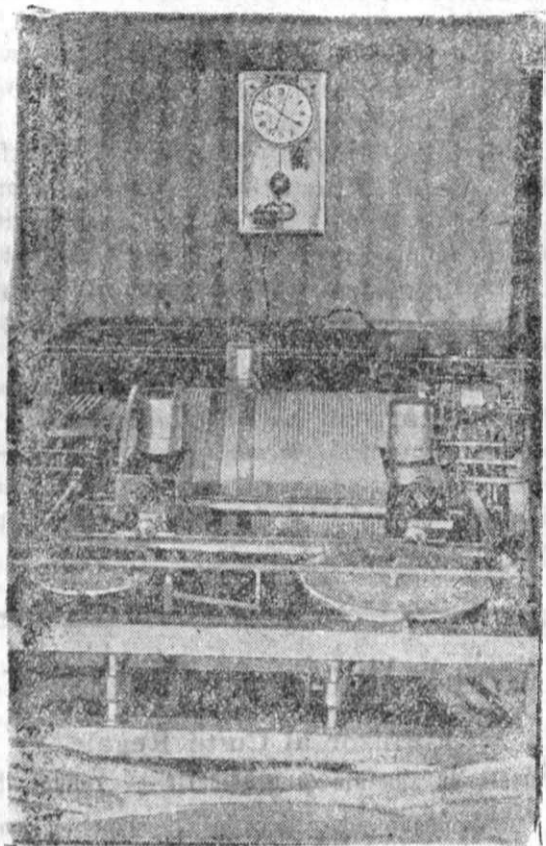
Clocnire de trenuri. În apropiere de Braila, în stația Baldovinești, s'a întâmplat în ziua de 27 Martie o clocnire de trenuri. Trenul rapid a plecat din gară, dar când să iasă s'a ciocnit cu un tren de persoane, care venea pentruca să între pe aceeași linie. Mecanicii când au văzut că au să se întâlnească trenurile, au căutat să frâneze, dar a fost prea târziu. Multe vagoane dela ambele trenuri s'au sfărâmat și până acum 22 de călători au fost scoși de sub vagoane răniți. Până acum nu s'a putut afla cine poartă vina acestei nenorociri și nu s'au putut stabili încă nici pagubele cari sunt destul de mari.

Aflarea unui cadavru omenesc. În apropiere de Braila pe un câmp a fost aflat cadavrul (corpul unui om mort), care începuse să se putrezească și fusese început de cioare și de șoareci. Nu se știe cine a fost, decât atât că ar fi un tânăr cam de 17—18 ani. Poliția cercetează să afle cum a ajuns cadavrul acela acolo și cum a murit!

Un servitor câștigă la o loterie. Un servitor cu numele Adrian Lacoste în anul 1928 cumpărase câteva bilete de loterie din Londra. El însă și-a schimbat locuința într'un alt oraș și în anul 1929. Când s'a făcut tragerea la loterie nu l-au aflat pentru a-i da banii cei câștigase în suma de un milion. Abia acum i-au aflat adresa, trimițându-i suma câștigată și procentele cu care sporise de un an.

Regele Italiei și orbul. Regele Italiei are un minnat, castel în orașul Pisa, din Italia, unde petrece o mare parte a anului. Stând acolo, face adeseori plimbări lungi singur singurel. Într-una din zilele trecute regele, fiind la plimbare, a văzut pe un om care dorea să treacă drumul, dar nu-l putea. Regele, apropiindu-se de el, a observat că este orb. L-a

Ciasul vorbitor

La noi sătenii știu la câte ceasuri e, ziua de pe soare sau lumină, iar seara și noaptea de pe stele și cântatul cocoșilor. Pușini săteni sunt cari să aibă ceasuri. Nu așa în alte țări, mai ales în Anglia, Franța și Germania, unde vremea e ban. Mai ales astăzi, când lumea își îndreaptă ceasurile după radio, cărturarii foarte se iau după ceas, pentru că trebuie să isprăvească anumite datorințe în anumită vreme. De aceea la orașe mai ales oamenii țin să aibă ceasuri bune. Un învățat dela Paris a făcut mai nou un ceas vorbitor, a cărui fotografie o dăm aici. Acest ceas se află la radio din Paris. Până acuma ceasul se spunea la radio prin un domn sau doamnă. De acuma ceasul va vorbi el însuși. Mai mult, va vorbi, ori de câte ori îl vor întreba prin telefon. Ceas vorbitor! Unde am ajuns! Iată cum înaintea știința!

Întrebat deci: „Nu cumva ți-aș putea fi de ajutor?” „M'ași bucura mult, dacă mi-ași ajuta să merg până la căsuța mea din apropiere”. Regele îl conduse cu drag până acasă, prinzându-l de mână. Povestind împreună, ajunse la cunoștința regelui că bietul orb era văduv, avea doi copii și că locuiește la un pădurar. Ajungând în fața casei, unde locuia, copiii orbului îl eșiră întru întâmpinare, îl îmbrățișară și sărutară. Orbul se îndreptă atunci către însoțitorul său și-i zise: „Bieții copii, sunt fără de mamă, și n'are cine-i griji. Ce bine ar fi dacă mi-ași găsi pe cineva, care să-i îngrijească și să-i dea la școală când vor fi mai marișorii!” — „Mă voi îngriji eu de ei”, răspunse însoțitorul. „Foarte bine, și foarte mulțumesc, dar cu cine am cinstea să vorbesc?” — „Cu regele Italiei” fu răspunsul.

O mare minunăție. Știința medicală (doctorească) a ajuns departe și ca dovadă e faptul că de multe boale cari sigur ți-ar aduce moartea, azi doctorii te pot scăpa. O doamnă cu numele Nemle Weben, soția unui slujbaş din orașul Sefieiti din Anglia s'a îmbolnăvit greu. Pentru că să scape de aceea boală, trebuia să-i fie îmbogățit sângele cu sânge dela un alt om. Un doctor s'a declarat gata să-i dea din sângele lui. El i-a și dat și în felul acesta a scăpat-o pe femele dela o moarte sigură. După ce s'a vindecat însă, s'a observat o minunăție. Până aci femeia se ocupa de gospodăria ei și încolo nu se mai ocupa de nimic. Dela vindecare însă femeia a prins o

dragoste de a citi și a scrie. Ea cetește mai ales cărți de medicină și cu toate că e de 40 ani, s'a înscris la Universitate, unde învață medicina (doctoria) și voește să se facă doctoriță, având o mare plăcere pentru aceasta știință.

Mare vânt în America. În câteva zile din săptămâna aceasta în America în partea de miază-zi a Statelor-Unite a bătut un vânt puternic. În orașul Nortport furtuna a distrus aproape toate casele din oraș. S'au scos până acum de sub dărâmurile caselor 30 de morți și 131 de răniți. Nu numai acest oraș a avut de suferit de pe urma acestei furtuni ci și altele. Așa în alt oraș au fost omorâte 20 de persoane și au fost 70 răniți. Adunându-se numărul tuturor nenorociților de pe urma acestei furtuni s'a aflat că au fost omorâți 320 de oameni și că mai sunt și 3000 de răniți.

Cum se întemelază un nou ziar catolic în Franța. Catolicii francezi n'aveau până acuma decât un singur mare ziar catolic „La Croix” = „Crucea”. Acest mare ziar nu prea face politică. De aceea s'au hotărât o seamă de mireni catolici din Franța să scoată un ziar catolic nou, care să facă și politică. Ce au făcut? Au adunat, în câteva săptămâni, 150 mii de franci dela oameni săraci, au câștigat 7 mii de abonați cari au plătit abonamentul înainte pe cel puțin câte 4 luni, și au mai adunat și reclame și publicațiuni în sumă de 57 mii franci. Având acești bani adunați, însuflețiii mireni s'au pus pe lucru și, în ziua de 1 Martie, au scos cel dintâi număr din ziarul „Aube”. = „Zori” înainte de a apărea cel dintâi număr ei însă au mai făgăduit că mai adună 3 mii de abonați și 100 mii de franci, și astfel ziarul este asigurat că poate apărea anul acesta.

Nenorocirea unei familii care a volt să fugă din Rusia. Am mai scris și în numerile trecute ale gazetei noastre că în Rusia de un timp încoace nu merg treburile bine. Și că mulți locuitori ar voi să plece în alte țări. Acum Sâmbătă noaptea o familie ucrainiană compusă din mama și cinci copii au voit să treacă peste Nistru în România. Au reușit să se strecoare până în apropiere de malul românesc al Nistrului. Dar la un moment dat au fost văzuți de grănicerii bolșevici, cari au deschis foc de arme asupra lor. Și ca să fie mai siguri grănicerii că cei cari au încercat să se refugieze nu vor scăpa, n'au tr'as numai cu armele ci cu o mitralieră. Datorită acestui fapt toți refugiații au fost omorâți. Ba, mai mult, focul deschis de bolșevici a fost așa de puternic încât și grănicerii noștri au trebuit să între în adăposturi ca să nu fie împușcați de grănicerii bolșevici.

Unul care a volt să-și mănșe averea. Un bogat proprietar de restaurant din Franța a voit să se omoare. Pentru aceasta el a luat otravă. Dar cu toate acestea el n'a murit, căci otrava în loc să-l omoare l-a produs numai un somn mai lung. Când s'a trezit din somn și a văzut că n'a murit, s'a dus la masa unde își ținea banii și-i luă. Avea un teanc întreg de hârtii de câte 100 și 1000 franci. Pe toate le rupse în bucăți și făcu din ele un cocoloș mare pe care voi să-l înghită. Banii însă i-se opriră în gât și el căzu înecat la pământ. Doctorii cari au venit în ajutorul lui, n'au putut să-l mai facă nimic, căci e murise.

Condamnarea unul plutonier. În săptămâna aceasta s'a judecat de către Consiliul de război din Sibiu procesul plutonierului Piticu Florea din regimentul 90 infanterie. Acesta făcuse un Carnet de călătorie pe tren

pentru un funcționar dela poșta din Sibiu. Pentru a putea face acest carnet, plutonierul a scris pe un căpitan și a luat pecetea regimentului și a pus-o pe carnet. Cu acest carnet fals funcționarul dela poștă a făcut mai multe călătorii gratuite până acum 3 luni, când a fost prins de un controlor de tren. Carnetul a fost luat de controlor și cercetându-se s'a dovedit că de fapt carnetul era fals și s'a aflat și cine a făcut carnetul. Aducându-se la cunoștința autorităților militare a regimentului, acesta imediat au dat în judecată pe plutonierul Piticu. El a fost condamnat la 6 luni închisoare și spese de 500 lei către stat.

Preoții catolici chinezi. În legătură cu războiul dintre Chinezi și Japonezi, s'a constatat că dintre 2084 misionari catolici cari lucrează în China 1433 sunt Chinezi, și că aceștia fac ispravă foarte bună, sunt vrednici de toată încrederea, ba unli dintre ei au devenit, în marele lor zel, chiar martiri. Dintre cei 180 studenți din marele seminar „de propaganda fide” din Roma (seminarul în care se cresc misionari pentru toate popoarele) 36 sunt Chinezi.

Un mare păcătos. Drulea Ioan, flăcău de 21 ani, de meserie brutar, comunist, din comuna Coaș, jud. Satu-Mare, în ziua de 8 Martie a. c. s'a folosit de ocazia că părinții săi nu erau acasă și a siluit pe soră-sa Drulea Rozalia în etate de 10 ani, umplându-o și cu boale lumești. Cazul a fost cercetat și descoperit de cătră Plut. Negrilă Ilie, șeful postului de jandarmi din Copalnic-Mănăștur. Flăcăul a fost arestat și înaintat la Tribunalul Satu-Mare, în loc să fi mers în armată, unde era înrolat și trebuia să plece acuma, iar fetița în stare gravă a fost trimisă în spitalul din Bala-Mare.

O cumplită ispravă a băuturii. Duminică noaptea în București s'a întâmplat un omor grozav, săvârșit de niște militari băuși. Iată cum s'a întâmplat: În noaptea de 20 Martie s'au adunat în camera sublocotenenților Ioan și Paul Petreanu mai mulți prieteni de ai lor, ca să-și petreacă. Au mâncat, au beut și au jucat până noaptea pe la 2 ore. Atunci vinul s'a terminat. Frații sublocotenenți au chemat ordonanța lor și dându-i bani l-au trimis cu un ulcior să mai aducă vin dela o cârciumă ce se afla în vecini. Cârciuma la care s'a dus ordonanța după vin era proprietatea lui Toma Dimcevic, care avea în serviciul lui 2 băeți cari serveau. Unul dintre băeți a dat din vinul cerut de ordonanță, adica din cel mai bun. Ordonanța a dus vinul sublocotenenților și aceștia l-au gustat imediat. N'au fost mulțumiți cu vinul și au trimis ordonanța înapoi cu el, să spună cârciumarului să le dea vin din cel mai bun. Vinul era din cel mai bun pe care îl avea cârciumarul și de aceea n'au voit să-l schimbe și nici n'avea cu ce să-l schimbe. Ordonanța a venit și a spus că nu vrea să schimbe vinul. Atunci cei doi frați sublocotenenți cari n'ar fi volt să se termine petrecania, s'au îmbrăcat și au plecat la cârciumă să schimbe vinul. Când au ajuns ei la cârciumă aceea se închisese. Au bătut în uși și la ferești, până când s'au trezit băeții de serviciu dintre cari unul se numea Victor Nicolae și celalalt Iosef Iosofovici, cari au venit și au deschis ușa. Sublocotenenții au cerut să le schimbe vinul sau să le dea banii înapoi. Băeții de serviciu au spus că nu se poate să le dea banii înapoi. Atunci sublocotenentul Ioan Petreanu a scos baioneta care se afla la el și s'a repezit la băeți, străpungându-i cu ea. După săvârșirea faptului, de care nu și-au dat seama atunci fiind beți, au plecat acasă, înainte de ce cârciumarul

care locuia în fundul curții să fi venit în ajutorul băeților. Ajunși acasă au povestit celorlalți tovarăși de petrecere fapta făcută de ei și, fără să dea prea mare atenție acestei fapte, au petrecut mai departe până când poliția anunțată a venit și i-a arestat, ducându-i sub escortă până la închisoare. Abia dimineața, după ce s'au trezit în închisoare, au văzut și și-au dat seama de fapta urâtă ce o făcuseră. Era însă prea târziu, căci fapta era făcută și acum urmează să-și ia pedeapsa pentru ea.

Cum se sprijinesc gazetele creștine în America

Dela Americani putem învăța multe lucruri bune, mai ales noi Românii, cari suntem foarte puțin organizați. În schimb americanii, mai ales prin organizare, fac minunile despre cari citim atâtea minunții.

Statele Unite din America de Nord au cam 120 milioane locuitori, între cari sunt 25 milioane de catolici. Acești catolici s'au văzut, în vremea din urmă, cam neindrepțiți, mai ales de gazetele cele mari cari li huleau ori apoi nu le luau apărarea. Catolicii însăși aveau puține gazete prin cari să se poată apăra. Atunci au observat conducătorii bisericii din Statele Unite, că așa nu mai merge, că trebuie să-și facă noi gazete, că altfel va fi rău de tot. Iată ce măsuri au luat pe urmă:

Au întemeiat „Catholic Press Association” adică o tovarășie pentru sprijinirea ziarelor catolice, din care fac parte aproape toți proprietarii de tipografii și librării catolice din țară, precum și toți ziaristii catolici. Această tovarășie este sprijinită de toți episcopii. Vrednicia înjghebării acestei tovarășii o au cele două gazete săptămânale din New-York: „The Commonweal” și „America”, având până acuma cam câte 60 mii abonați.

Această tovarășie a hotărât ca întreaga luna Februarie să fie luna presei catolice. În această lună fiecare preot este obligat să țină cel puțin câte o predică despre marea însemnătate a ziarelor catolice, fiecare catolic, bărbat sau femeie, se simte oarecum constrins să câștige cel puțin câte un abonament nou ziarelor catolice. Abonamente plătite, bineînțeles, nu neplătite, ca la noi.

Mai ales episcopul Msgr. Hugh C. Boyle, din Pittsburgh este un mare sprijinitor al ziarelor catolice. La îndemnul P. S. Sale s'a făcut mai nou un plan de lucru pentru răspândirea presei catolice, plan constător din 19 puncte, care s'a trimis la 149 colegii catolice, 48 seminarii și la 24 „Newmann-Clubs”.

Unul dintre cele mai însemnate puncte ale acestui program este ținerea de conferințe și de adunări mari, în cari să se vorbească despre marea vrednicie a gazetelor catolice și despre marea bine pe care-l fac bisericii.

Ziarul „The Commonweal” spune că această mișcare a avut rezultate frumoase.

Rezultatul de până acuma al străduințelor catolicilor din Statele Unite Nordamericane este: Sunt 310 ziare catolice în Statele Unite, cari apar în nu mai puțin de 7 milioane 308 mii 457 exemplare. Dintre aceste ziare 9 apar zilnic, 113 săptămânal, 131 lunar și 31 la pătrar de an. 223 ziare apar în limba engleză, 17 în limba germană, 16 în cea polonă, 10 în cea franceză și 6 în cea italienească.

Ce bine ar fi dacă și la noi s'ar începe o mișcare cât mai puternică pentru sprijinirea gazetelor catolice. Chemarea preoților, a teologilor și a bunilor credincioși este să se îngrijească de ziarele creștine și catolice din bună vreme, nu cumva să fie pe urmă prea târziu.

Oficiul parohial Poptelec. Interesându-ne, la cancelaria mitropolitană, ni-s'a dat răspunsul că deocamdată referitor la începerea cursurilor cantonale nu s'a hotărât nimica. Îndatăce va hotărî Preaveneratul Consistor Arhiepiscopesc ceva în această chestiune, vom publica atât noi cât și „Unirea” la gazetă. Se vorbește despre deschiderea cursurilor la toamnă, dară încă nu este nimica sigur.

Redactor: IULIU MAIOR.

In postul mare

să ne îngrijim de mântuirea sufletelor noastre, ceace mai ales prin citirea cărților creștinești putem ajunge.

Citiți așadară

„Cărțile Bunului Creștin”, cari apar la Blaj sub îngrijirea părintelui profesor Iuliu Maior.

Iată numerii apăruși până acum:

Nr. 1, 2 și 3 s'au epuizat (s'au vândut toți)

No. 4. **Darul lui Dumnezeu**, ne arată cum putem deveni fii și moșteni ai împărăției cerurilor. Cărticica cuprinde 64 pagini și se vinde cu 6 lei.

No. 5. **Adevărata fericire**, ne arată cum putem fi fericiți aici pe pământ, și mai ales în lumea cealaltă. 64 pagini, prețul 6 lei.

No. 6. **Taina Spovedaniei**, ne dă toate îndrumările de lipsă pentru ca să putem face o spovedanie bună și cum se cade, conținând și o oglindă sufletească, din care ne putem cunoaște păcatele. 116 pagini prețul 15 lei.

No. 7. **Tălcuirea apostolilor din Duminicile de peste an**, este o broșură fără de care nu putem înțelege apostolii pe ari li cetește cantorul. Broșura are 400 pagini și se vinde cu 50 lei.

No. 8. **Legea strămoșească**, ne arată care este legea cu adevărat strămoșească a neamului românesc. Această broșură nu poate lipsi de pe masa nici unui român. Are 116 pagini și se vinde cu 15 lei.

No. 9. **Tălcuirea Evangheliilor din toate sărbătorile de peste an**, nici nu mai trebuie recomandată. Trebuie să o aibă fiecare creștin care cercetează biserica. Cuprinde 212 pagini și se vinde cu 25 lei.

No. 10. **Tălcuirea apostolilor din toate sărbătorilor de peste an**, în care tot creștinul află explicații apostolii, cari sunt cei mai greu de înțeles. 171 pagini, prețul 20 lei.

No. 11. **Taina tainelor: sfânta cuminecătură**, de care nu se poate lipsi nici un creștin care se cuminecă cel puțin odată la an, după cum nu se poate lipsi de No. 6, care este Taina Spovedaniei, celce vrea să se spovedească. 96 pagini, prețul Lei 8.

No. 12. **Sfânta Liturghie, jertfa Legii Noi**, ne arată, cari sunt părțile sfintei liturghii, ce foloase ne aduce, pentru cine când și unde se poate sluji; biserica și părțile ei, sfintele vase și odăjdii, limba sf. liturghii și altele de folos pentru oricare creștin. 110 pagini cu 12 lei.

No. 13. **Durerea, sora noastră nedespărțită**, este cea mai nouă broșură pe care cu siguranță o va citi fiecare creștin, pentru că numai citind această cărticică se va putea mângăia în durerile și necazurile vieții. 152 pagini cu 12 lei.

Arpad Mühle — Timișoara

Furnizor al Curții Regale
Comerț de semințe și grădinărie — Fondat 1875

Cu onoare aduce la cunoștința onoraților cumpărători, că pe de o parte din cauza scumpetei tipărilor, pe de alta parte pentru a putea acorda la toate articolele o reducere însemnată, pe anul 1932 nu va apare catalogul sau prețurent nou. Dar și de acum înainte Vă poate servi cu semințe de legume, semințe de flori, trandafiri altoiți, cepe de flori și diferite plante vii etc. de prima calitate. — Vă roagă deci ca să binevoii să Vă faceți comenzile conform catalogului întocmit pentru primăvara anului 1931.

Oferta foarte avantajoasă

franco oricare oficiu poștal, în calitate superioară
Trandafiri tufă, polyantha și urcători în soluri pompoase, după alegerea mea, 25 buc. 450 lei; 50 buc. 800 lei, 100 buc 1400 lei

Cepe de Dahlic (Gheorghine), iar soiuri foarte frumoase, după alegerea mea, 25 buc 350 lei; 50 buc. 650 lei; 100 buc 1000 lei.

Cepe de Canna indica asemenea soiuri minunat de frumoase, după alegerea mea, 25 buc. 300 lei; 50 buc. 500 lei; 100 buc. 800 lei.

1-3

Nuireț de vânzare

În comuna Lăscud județul Târnava Mică se află de vândut 7-8 vagoane de nutreț calitate I-a 1/2 trifoi și baltacim, 1/2, fân și otavă. Informațiuni mai detaliate se pot primi dela director învățător de stat **Valer Platon** din comuna Lăscud, (dela Gara Sân-Paul pe Murăș 8 km. iară dela Gara Gănești pe Târnava Mică 5 km.) (61) 2-3

Iubiți cititori!

Nu uitați să trimiteți prețul abonamentului la foaie!

Loteria de Stat privilegiată pe clase

S'au pus în vânzare lozurile

LOTERIEI DE STAT

la agentura: **TRAIAN NOVAC**, comerciant, Blaj
din colectura principală: **BANCA ILIESCU S. A. Cluj**

Prețul asului	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{4}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{1}$	Lei
	125	250	500	1000	

80.000 lozuri — 40.000 câștiguri. — Tragerea la 23, 24 Aprilie 1932.

Se expediază în provincie contra mandat postal, plus franco.